

v životě. tomto a při práci tvé, kterouž vedeš pod sluncem.

10. Všecko, což by před se vzala ruka tvá k činění, podle možnosti své konej; nebo není práce ani důmyslu ani umění ani moudrosti v hrobě, do něhož se béřes. *1 Sam. 10, 7.

11. A obrát se, spatřil jsem pod sluncem, že nežáděti běh na rychlých, ani boj na udatných, nvrž ani živnost na moudrých, ani bohatství na opatrných, ani přičen na umělých, ale *podle* času a příhody přizhází se všechněmu. 12. Nebo tak nežná člověk času svého jako ryby, kteréž loveny bývali síti škodlivou, a jako ptáci polapeni bývali osídlem; tak zlápání bývali synové lidí v čas zlý, když na ně připadá v náhle. 13. Také i tuto moudrost viděl jsem pod sluncem, kteréž za velkou byla u mne: 14. *Býlo* město malé, a v něm lidí málo, k němuž přitáhl král mocný, a oběhnav je, zdělal proti němu násy velkě. 15. I nalezen jest v něm muž chudý moudrý, kterýž vysvobodil to město moudrosti svou, ačkoli žádný nevzpomenul na muze toho chudého.

16. Protož řekl jsem já: Lepší jest moudrost než síla, ačkoli moudrost chudého toho *bula* v pohrdání, a slovo jeho neposlouchali. *Z. 14, 6. 17. Slovo moudrých pokojně poslouchati sluší, raději než křiku panujícího mezi blázný. 18. Lepší jest moudrost než nástrojové váleční, ale nemoudrý jeden kazí mnoho dobrého.

KAPITOLA 10.

Co o nemoudrém navžil vyvědit, 4. uť pokore, kteréž k vřehostem prokřivená býti má; 18. Kdo zlé správy v světě, užitek pak dobré předkládá, 17. dobře o vřehosti smysliti učí.

Muchy mrtvé nasmrzají, a nakážují mast apatekářskou; tak pro moudrost a slávu vzácného malíčko bláznovství *zohyzdžuje*.

2. Srdce moudrého jest po pravici jeho, ale srdce blázná po levici jeho, 3. I tehdáž, když blázen cestou jde, srdce jeho nedostatek trpí; nebo všechněm znáti dává, že blázen jest. 4. Jestliže by duch toho, jenž pánuje, povstal proti tobě, neopouští též místa svého; nebo krotkost přitrž čini hrůchům velikým. *Z. 37, 11. F. 18, 24, 19.

2. Dej částku zedmo aneb i osmi, nebo nevíš, co zlého bude na zemi. 3. Když se naplínují oblakové děšť na zem vydávají; a když padá dřevo na poleadne aneb na půlnoci, na kteréž místo padá to dřevo, tu zůstává, 4. Kdo šetří větru, nebudě síti; a kdo hledí na husté oblaky, nebudě žíti. 5. Jakož ty * nevíš, která jest cesta větru, a jak rostou kosti v životě těhotné, tak nežná díla Božího, kteréž čini všeko. *Z. 15, 7. Jan. 9, 6. 6. Hněd z jitra rozsvějí símě své; nebo ty nevíš, co jest lepšího, to-li či ono, čili obě jedno-stejně dobré jest. 7. Přijemně * jest zajistě světo, a mlhá věc očima viděti slunce; *Mat. 20, 38.

8. A však, by mnoho let živ jsa člověk, ve všech těch veselil by se, tedy rozpomenul-li by se na dny temnosti, jak jich mnoho bude, cožkoli přeběho, počte za marnost. 9. Raduj se, a necht' tě obveseluje srdce tvé ve dnech mladosti tvé, a choď po cestách srdce svého, a podlé * žádosti očí svých, vede Bůh na soud. *K. 7, 10. 10. Anobř odějmi hněv od srdce svého, a odvráť zlost od těla svého; nebo dětinství a mladost jest marnost.

KAPITOLA 12. Ku pamatování hnoř v mladosti na Pána Boha, předložení způsoba věku svého i smrti, kazatelí probudiv, 8. a že všecky věci marnosti jsou, obnoviv, 12. knihu tuto schvaluje, a čemu, by se každý nejpředněji z ní učiti měl se naučje. **A** pamatuj * na stvoitele svého ve dnech mladosti své, a přiblíží se nastanou dnové zli, a přiblíží se léta, a nichž díš: Nemám v nich zalibění. *Přil. 3, 6. 2. Prvé než se zatmí slunce a svět-

lo, a měsíc i hvězdy, a navrátí se hustí oblakové po dešti; 3. V ten den, v kterémž se budou strážní domu, a nakřví se muži silní, a ustanou melici, proto že jich málo bude, a zatmí se ti, kteréž vyhlédají z oken, 4. A zavřiny budou dvere od uli stanou všecky slibosti zpěvu; 5. Ano i vysokosti báti se budou, a útrazu na cestě, a kvesti bude mandlový strom, tak že i kopylka těžká bude, a poruší se záost; nebo béře se člověk do domu věčného, a choditi budou po ulici kvilící, 6. Prvé než se přetrhne provaz stříbrný, a než se rozrazi číse zlatá, a roztrhne se véderce nad vrcho vištěm, a roztrhne se kolo nad studnicí, 7. A navrátí se * prach do země, jakž *pruž* byl, duch pak navrátí se k Bohu, kterýž jej dal. *K. 3, 30. 1 M. 9, 19. 8. Marnost * nad marnostmi, řekl kazatel, a všecko marnost. *K. 1, 2. 9. Čim pak byl kazatel moudřejší, tím více vyučoval lid umění, a rozvažoval, zpytoval, i složil * množstvi přísloví. *1 K. 4, 8, 2. 10. Snažovalt se kazatel vyhledati věci nejžádostivější, a napsal, což pravého jest, a slova věrná. 11. Slova moudrých podobná ostnům a hřebíkům vbiřím, slova skladatelů, kteréž jsou vydána od pastýře jednoho. 12. A tak tedy jimi, synu můj, hojně dosti osvícen býti mužes. Dělní knih mnohých žádného konce není, a čisti mnoho jest zemdlení těla 13. Summa * všeho, což jsi slyšel: Boha se boj, a o příkazání jeho ostříhej, nebo na tom všecko člověku záleží, *1 Tim. 1, 5. 2. Tim. 3, 6. 14. Poněvadž všeliký skutek Bůh přivede * na soud, i každou věc tajnou, buďto dobrou, buďto zlou, *K. 11, 9. 11 Kor. 5, 10.

PÍSEŇ ŠALOMOUNOVA.

KAPITOLA 1.

Čirkev milostivě chotě svého zražená žádá přebývat i nim. 6. A předloživši mým v víře, aby se na její zevnitřní před světom nealčnosti nehorsili, 7. a oněm svým milostně a důvěrně rozmlouvá.

Píseň nejpřednější z písní Salomounových.

2. Ó by mne polbil políbením úst svých; nebo lepší jsou milosti tvé nežli víno.

3. Pro vůni masti tvé jsou výbor-

né, masti rozlítá jméno tvé; pro-
tož tě mladice miluji.

4. Táhniž * mne, a poběhnem za
tebou. Uvedlť mne král do poko-
jů svých, plésati a veseliti se v to-
bě budeme, a vychvalovati milosti
tvé více než vno; upřímí miluji tě.
*Ez. 6. 9. 21. Jan. 15. 6.

5. Jsemť černá, ale milostná, ó
dcery Jeruzalémské, tak jako sta-
nové Cedarští, jako opony Salo-
mounovy.

6. Nehleďte na mne, žeť jsem
snědá, nebo jsem obhorela od
slunce. Synové matky mé rozpálv-
ly se proti mně, postavili mne,
abych ostřihala vlnic, a vinice své
nehládala jsem.

7. Oznam mi ty, kteréhož miluje
duše má, kde paseš? Kde dáváš
odpočinutí o poleďní? Nebo proč
mám býti tak jako poběhlá při
stádech tovaryšů tvých?

8. Jestliže nevíš, ó * nejkraší
mezi ženami, vyjdi po štepějích
ovců, a pas, kozlátka svá podlé
obydlí pastýřů.
*E. 9. 17.

9. Jízde v vozích Faraonových
připodobňuji tě, ó milostná má.
10. Lice tvá okrášlena jsou ozdo-
bami, a hrdlo tvé halyžemi.

11. Ozdob zlatých naděláme tobě
s proucnami sřibřinnými.
12. Dotud, dokudž král stolí, nar-
dus můj * vydává vůni svou.
*Mark. 14. 9.

13. Svazček mirry jest mi milý
můj na prsech mých odpocívaje.
14. Milý můj jest mi hrozen
cyprový na vlnicích v Engadí.
15. Aj, jak jsi ty * krásná, při-
telkné má, aj, jak jsi krásná! Oči
tvé jako holubičí.
*K. 2. 14; 4. 7.

16. Aj, jak jsi ty krásný, milý
můj, jak utěšený! I to luže naše
zelená se.
17. Trámové domů našich jsou
z cedrů, a pavlače naše z boroví.

KAPITOLA 2.

Zženich sebe i chof svou, a ona zase cho-
tě svého vychvaluje, 4. Jeho dobrodini,
5. svou k němu lásku, 6. přechod jeho,
10. sebe od něho povolání, i sliby hojně
vychvaluje, 16. z útášenosti jeho se těší,
17. a přítomného jej sobě vždycky mltí
žádá.

Já jsem růže Sárónská, a lilium
při doimách.

2. Jako lilium mezi trnám, tak
přítelkné má mezi pannami.

3. Jako jablůň mezi dřívím les-
ním, tak milý můj mezi mladenci.
V stínu jeho žádostiva jsem byla

seděti, a sedím; nebo ovoce jeho
sladké jest ústům mým.

4. Uvedl mne na hody, maje za
korunhev lásku ke mně.

5. Očerstvětež mne těmi flásemi,
posilíte mne těmi jablky, * nebo
umdlévám milosti.
*K. 5. 8.

6. Levice * jeho pod hlavou mou,
a pravici svou objímá mne. *K. 8. 8.

7. Zavazujit * vás přísahou, dce-
ry Jeruzalémské, skrze srny a la-
ně polní, abyste nebudily a nevy-
rážely ze sna milého mého, do-
kudž by nechtěl.
*K. 3. 6; 8. 4.

8. Hlas milého mého, aj, onť se
hře, skáče po těch horách, po-
skakuje na těch pahrbcích.

9. Podobný jest milý můj srně
aneb mladému jelenu; aj, on stoji
za stěnou naší, vyhlédá z oken,
patří skrze mříž.

10. Ozval se milý můj, a řekl mi:
Vstaň, přítelkné má, * krásná
má, a pod.
*K. 1. 8; 4. 1.

11. Nebo aj, zima pomínula, přs-
ka přestala a odešla.

12. Kvítčko se ukazuje po zemi,
čas prozpěvování přišel, a hlas
hrdlíčky slyší se v krajině naší.

13. Fík * vypustil holíčky své, a
réví rozkvetlé vydalo vůni. Vsta-
niž, přítelkné má, krásná má, a
pod.
*Mat. 24. 92.

14. Holubičko má, v rozsedinách
skalních, v skrytí příkré ukáž mi
oblíčeť svůj, nechať slyším hlas
tvůj; nebo hlas tvůj libý jest, a
oblíčeť tvj žádostivý.

15. Zlapejte nám lišky, lišky ma-
ličké, ješto škodu dělají na vini-
cích, poněvadž vinice naše kvete.

16. Milý můj * jest můj, a já je-
ho, jenž pase mezi lilium.
*K. 6. 2.

17. Ažby * zavítal ten den, a u-
tekli by stínové ti, navratíš se,
připodobni se, milý můj, srně neb
mladému jelenu na horách Beter.
*K. 4. 6.

KAPITOLA 3.

Cirkev vychvaluje, kterak chtěť svého
hledala, až se jí najítí i do pokořka
uvést dal. 6. On na proti tomu její kráse
a spanulosti se podiví, do své rozko-
nější a bezpečnější ochrany, to jest do
přibýtká nebeských il, za sebou obrací
a ponouká.

Na ložci svém v noci hledala
jsem toho, kteréhož miluje duše
má. Hledala jsem ho, ale nenašla
jsem ho.

2. Již tedy vstanu, a zchodím
město; po ryncích i po ulicích hle-
dati budu toho, kteréhož miluje

duše má. Hledala jsem ho, ale ne-
našla jsem ho.

3. Naši mne ponocní, kteříž cho-
dí po městě. Viděli-liž jste toho,
kteréhož miluje duše má?

4. A jakž jsem jich jen pomínula,
takž jsem našla toho, kteréhož
miluje duše má. Chopila jsem ho,
aniž ho pustím, až ho * uvedu do
domu matky své, a do pokojika
rodický svého.
*K. 8. 2.

5. Přisahou vás zavazuji, dcery
Jeruzalémské, skrze srny a laně
polní, abyste nebudily a nevyrá-
žely ze sna milého mého, dokudž
by sam nechtěl.

6. Která jest to, jenž vstupuje
z pouště jako sloupové dymu, o-
kouřena isuc mirrou a kadidlem,
dražším nad všelijaký prach apa-
tekáský?

7. Aj, lože Salomounovo, okolo
něhož sedesáte udatných z nej-
silnějších Izraelských,

8. Vše vládnoucích mčem, vy-
cvičených v boji, z nichž jeden
každý má svůj * meč při boku
svém z o příčiny strachu, noč-
ního.
*Z. 45. 4. ož. 9. 5.

9. Schranu vystavěl sobě král
Salomoun z dříví Libánského,

10. Při níž udělal sloupy sřibř-
né, dno zlaté a ponebí šarlatové,
vnitřek pak jeho postlaný milosti
dcer Jeruzalémských.

11. Vyjďte a pohleďte, dcery
Sionské, na krále Salomouna v
koruně, kterouž ho korunovala
matka jeho v den oddávání jeho
a v den veselí srdce jeho.

KAPITOLA 4.

Kráse náležitost: chtěť své, přijem-
nost řeči, okrasu, vřim, lásku i se jejím
ovocem vychvaluje, 15. ona pak také
znajíc jej býti studnicí svého, Robého,
jej oslavuje, a přítomného sobě mltí žádá.

Aj, jak jsi ty krásná, přítelkné
má, aj, jak jsi krásná! Oči * tvé
jako holubičí mezi kadeři tvými,
vlasy tvé jako stáda koz, kteréž
vidáti na hoře Galád. *K. 1. 15. ok. 6. 4.

2. Zubové * tvoji podobají stádu
ovců z jednostejných, kdýž vychá-
zejí z kupadla, z nichž každá mi-
vá po dverm, a mezi nimiž není
žádné neplodné.
*K. 6. 6.

3. Jako provázek z hedbávi čer-
veného dvakrát barveného rtové
jablka zrnaého židoviny tvé mezi
kadeři tvými.

4. Hrdlo tvé jest jako věže Davi-
dova, vystavená k chování zbroje,
v níž na tisícce pavěz visí, vše ští-
tů mužů udatných.

5. Oba tvé prsy jako dvě telátka
blíženců srmích, jenž se pasou v
kvti.

6. Ažby * zavítal ten den, a utekli
by stínové, poodejdu k hoře mir-
rově a pahrbku kadidlovému. *K. 2. 17.

7. Všecka jsi krásná, přítelkné
má, a není na tobě * poškvrny.
*Ez. 5. 27.

8. Se mnou z Libánu, ó choti má,
se mnou z Libanu pujdeš, a pohle-
diš s vrchu hory Amána, s vrchu
Senir a * Hermon, z peteší lvo-
vých a s hor pardových. *Z. 139. 3.

9. Jala jsi srdce mé, sestro má
choti, jala jsi srdce mé jedním o-
kem svým, a jedinou * točenici
hrdla svého. *II Petr. 1. 5. náel.

10. Jak utěšené jsou milosti tvé,
sestro má choti! Jak vzácnější jsou
milosti tvé než vno, a vůně mastí
tvých nade všechny vonné věci.

11. Srdí tekou rtové tvoji, ó
choti, med a mléko pod jazykem
tvým, a vůně roucha tvého jako
vůně Libánu.

12. Zahrada zamčená jsi, sestro
má choti, vrchoviště zamčené,
studnice zapčetěná.

13. Vřstřelkové tvoji jsou zahrada
stromů jablek zrnaých s ovocem
rozkošným cypru a nardu, *K. 1. 14.

14. Nardu s šafránem, prustvořce
s skořicí, a s každým stromovím
kadidlo vydávajícím mirry a a-
loes, i s všelijakými zvláštmi
věcmi vonnými.

15. Ó ty sám vrchoviště zahradni,
studnice vod živých, a tekoucích
z Libánu.

16. Věi, věřičku půlnocní, a přiď,
věřičku poleďní, prověj zahradu
mou, ať tekou vonné věci její, a
ať přijde milý můj do zahrady
své, a jí rozkošné ovoce své.

KAPITOLA 5.

Kristus žádost choti své naplní, 2. ona
svou neochotnosti jej od sebe zahala,
6. nad čímž nařikaje a pokutu nena, 8.
žádá, aby její láska jemu známa byla;
10. zatím jej obátrně vychvaluje.

Přisel * jsem do zahrady své, ses-
tro má choti, sbírám mirru svou i
vonné věci své, jim, plást svůj i

voň své, piji vno své a mléko
své, ať přijde milý můj do zahrady
své, a jí rozkošné ovoce své.

své. Jezte, přátelé, píte a hoině se napíte, *moji milí*.

2. Spávám, a však srdce mé bdi. Hlas milého mého, tlukoucího; otevři mi, sestro má, přítelkyně má, holubičko má, upřímá má; nebo hlava má plná jest rosou, a kadeře mé krupějí nočními.

3. Svičkla jsem * sukni svou, kteráž ji obleku? Umyla jsem nohy své, což je mám káletí? * Pp. Jud. v. 23.

4. Milý můj sáhl rukou svou skrze dvěře, a vnitřnosti mé pohnul se ve mně.

5. I vstala jsem, abych otevřela milému svému, a *aj*, z rukou mých kapala mirra, i z prstů mých, mirra tekutá na rukovětích závořů.

6. Otevřelat jsem byla milému svému, ale milý můj již byl ušel, a pomínul. Duše má byla vjšla, když on promluvil Hledala * jsem ho, ale nenašla jsem ho; volala jsem ho, ale neozval se mi. * K. 3. i. 2.

7. Nalezše mne strážní, kteříž chodí po městě, zblili mne, ranili mne, vzali i rouchu mou se mne strážní zdi městských.

8. Zavazuji vás přísahou dcery Jeruzalémské, jestliže byste našly milého mého, co jemu povíte? Že jsem nemocná milostí.

9. Což má milý tvůj mimo jiné milé, ó nekrásnější z žen? Co má milý tvůj nad jiné milé, že nás tak přísahou zavazuješ?

10. Milý můj jest bílý a červený, znamenitější nežli deset tisíců jiných.

11. Hlava jeho jako ryzí zlato, vlasy jeho kadefavé, černé jako havran.

12. Očť * jeho jako holubice nad stoky vod, jako v mléce umyté, stojící v slušnosti.

13. Lice jeho jako květonkové vinných věcí, jako květonkové vinných věcí; rtové jeho * jako lilium přýšící mirru tekutou.

14. Ruce jeho prstenové zlati, vysazení kamením drabným jako postavcem modřím; břicho jeho skvělostí slonové kosti zafíry obložené.

15. Hnatové jeho sloupové mramorovi, na podstavcích zlata nejčistšího založení; oblíčeji jeho jako Libán, výborný jako cedrové.

16. Ústa jeho přesladká, a všeckén jest prezadostivý. Takovýť

jest milý můj, takový jest přítel můj, ó dcery Jeruzalémské.

17. Kamže odšel milý tvůj, ó nekrásnější z žen? Kam se obrátil milý tvůj? A hledati ho budeme s tebou.

KAPITOLA 6.

Girkev svým družičkám s radostí vypravuje o příchodu svého; 2. též se úctavostí jeho. 3. On také okrasí její vypravuje, 8. Ji svou jedinkou a nejmladší i jiným na podivění býti svědčí, 10. s kterýmiž ona milostně i potřebně rozmlouvá.

Milý můj stoupil do zahrady své, k záhonkům věcí vonných, aby pásil v zahrádách, a aby zblililium.

2. Já jsem milého mého, a milý můj jest můj, kterýž pase mezi lilium.

3. Krásná * jsi, přítelkyně má, jako Torsa, pěkná jako Jeruzalém, hrozná jako vojsko s praporci.

4. Odvrať oči své od patření na mne, nebo ony mne posilují. * V. 14. sy tvé jsou jako stáda koz, kteréž vídati v Galád.

5. Zubové * tvoji jsou podobní stádu ovcí, když vycházejí z kupadla, z nichž každá mívá po dvěma, a mezi nimiž není žádné neplodné.

6. Jako * kus jablka zrnatého židoviny tvé mezi kadeři tvými.

7. Sedesáte jest královen, a osmdesáte ženin, a mladice bez počtu; má upřímá, jedinká při matce své, nepoškvrněná při své roditelce.

8. Spatřívše ji dcery, blahoslavyli ji, královny a ženy chválily ji, řkouce:

9. Která jest lo, * kterouž viděti jako dennici, krásná jako měsíc, čistá jako slunce, ó hrozná jako vojsko s praporci?

10. Do zahrady vypravené stoupila jsem, abych spatřila ovoce údolí, abych viděla, kvete-li vinný kmen, a pučí-li se jabloně zrnaté.

11. Nevzdědala jsem, a žádost má ponukla mne na vůz přednějších z lidu mého.

12. Navrať se, navrať, ó Sulamitská, navrať se, navrať, at na tě patříme. Co uzříte na Sulamitské? Jako zástup vojenských.

KAPITOLA 7.

Kristus ženích, opět tuto choťi své krásna a ulehčitost vychvaluje. 10. Naproti tomu ona též se z jeho krásnosti, 11. a rozkoš s ním ze i věčné požívání žádá. Jak jsou krásné * nohy tvé v sifevičích, dcero knížecí! Okolek bedr tvých, jako zápony, dílo rukou výborného řemeslníka.

2. Pupek tvůj koflík okrouhlý, a bez nápoje, břicho tvé jako stob pšenice obrostlý kvitím.

3. Oba tvé prsy jako dvě * telátké bliženců srnčích.

4. Hrdlo tvé jako věže z kostí slonových, oči tvé Rybčím v Ezebon podlé brány Batrabbim, nos tvůj věže Libánská patřící k Da-mašku.

5. Hlava tvá na lobě jako Kar-mel, a vlasy hlavy tvé jako šarlat; i král přivázan by byl na pavlačích.

6. Jak jsi * ty krásná, a jak utěšená, ó milosti přerozkošná!

7. Ta postava tvá podobná jest palmě, a prsy tvé * hrozím. * K. 1. 14.

8. Rekl jsem: Vstoupím na palmu, dosáhnou vrchů jejích. Necházíť tedy jsou prsy tvé jako hroznové vinného kmene, a vůně chůpí tvých jako jablěk vonných.

9. Ústa tvá jako vino výborné, mlá pro upřimost, pusobící, aby i těch, jenž spí, rtové mluvíli.

10. Já jsem * milého svého, a ke mně jest žádost jeho.

11. Poď milý můj, vyjďme na pole, přenocujme ve vsech.

12. Ráno přivstaneme, na vinice pohledíme, kvete-li vinný kmen, již-li se ukázal začátek hroznu, kvete-li jablka zrnatá, a tuť dám tobě milosti své.

13. Pěkná jablčka vydala * vůni, a na dvěřech našich všecky rozkoše nové o i staré, milý můj, za-chovala jsem tobě.

vající prsí matky mé, abych tě naleznuku vně, políbila, a nebyla zahanbena.

2. Vedla bych tě, a uvedla do domu matky * své, a tu bys mne vyučoval; a jáť bych dala pítí vina strojeného, a mstu z jablěk zrnatých.

3. Levice jeho * pod hlavou mou, a pravici svou objímá mne.

4. Přísahou vás * zavazuji, dcery Jeruzalémské, abyste nebudily a nevyrážely ze sna milého mého, pokudž by sám nechtěl.

5. Která jest to, jenž vstupuje z pouště, zpolehší na milého svého? Pod jabloní vzbudila jsem tě; tuť tebe počala matka tvá, tuť tě počala rodička tvá.

6. Polož mne jako pečet na srdce své, jako pečetní prsten na ruku svou. Nebo silně jest jako smrtivost; uhlí její uhlí řetavé, plamen nejprudší.

7. Vody mnohé nemohly by uhasiti tohoto milování, aniž ho řeky zatopí. Kdyby někdo dáti chtěl všecken statek domu svého za takovou milost, se vším tím pohrdnut by byl.

8. Sestru máme maličkou, kteráž ještě nemá prsí. Co učiníme s sestrou svou v den, v kterýž bude řeč o ni?

9. Jestliže jest zed, vzděláme na ni palác stříbrný; pákij jest dveřmi, obložime je diskami cedrovými.

10. Já jsem zed, a prsy mé jako věže; takž jsem byla před očima jeho, jako nacházející pokoj.

11. Viniči měl Salomoun v Bahamon, kteroužto pronajal strážným, aby jeden každý přinášel za ovoce její tisíc stříbrných.

12. Ale viniče má, kterouž mám, přede mnou jest. Mějí sobě ten tisíc, ó Salomoune, a dvě stě ti, kteříž oštrihají ovoce jejího.

13. Ó ty, kteráž bydlíš v zahrádách, přáteléť * pozorujj hlasu tvého, oblašujj mi se.

14. Pospěš, milý můj, a připodobni se k * srně neb mladému jelenu, na horách vonných věcí.